

§ 15 e.

Endelig foreslaaes, som Supplement til de foregaaende nye Paragrapher, endvidere følgende Bestemmelse:

„I Henseende til Fastsættelsen i hvert enkelt Tilfælde af de i de 3 næstforegaaende Paragrapher omhandlede Invaldforsørgelser, samt disses Vedbliven og Ophør, bliver at forholde efter de øvrige Bestemmelser i denne Lovs 2det Capitel, forsaavidt de efter Forholdenes Beskaffenhed passende derpaa kunne anvendes“.

Da, som forhen bemærket, ingen Officer af Søetaten er gaaet i den sidste Krig (uden 4, der ere faldne), og da fra den Side ikke noget Spørgsmaal om Invaldforsørgelse vil opstaae, er det alene med Hensyn til Officerer af Landetaten, at Udvalgets Indstillinger, naar de tages til Følge, ville paaføre Statskassen forøgede Udgifter.

Lovudkastets 3die Capitel, der handler om Pensionering og Forsørgelse af Enker, staar i Forbindelse med begge de foregaaende Capitler, og foranlediger os til følgende Erindringer.

§ 16.

1) Overensstemmende med, hvad forhen er bemærket om den Indskydelse, der bør tillægges Krigsforhold, og da Enkernes Udgang til Forsørgelse oprinder fra Mandens Stilling og Skjæbne, maae vi ansee det som en særdeles Ubefaling for en Enke, at hendes Mand er falden eller dødelig saaret i Krigen, eller at han er bleven vanføre i Krigen. For at udtrykke dette, foreslaaer Udvalget, at i tredje Linie udslættedes de Ord „faldne i Krigen eller“, at i samme Linie efter „dræbte“ tilføies „eller dødeligt saarede“, og at i Slutningen af § 16 tilføies: „og de have dette Krav i forøget Grad, naar Mændene ere faldne eller dødeligt saarede eller blevne Invalider i Krigen“.

2) Som Redactionsforandring indstilles, at i sjette Linie „ere“ forandres til „bør“ og at efter „Enker“ indskydes „være“.

§ 17.

Folkethingets Forslag fatte som Betingelse for Invaldens Enkes Krav paa Livrente, at Ægtefæbet var sluttet, da Manden blev indskreven paa Invaldblisten; men Udvalget har formeent, at ved en tilsvarende Forfrist vilde der, da det er en frivillig Bestemmelse at melde sig til Invaldforsørgelse, indrømmes Manden en Raadighed til at bebyrde Statskassen i en ubestemmelig Tid, hvorpaa man ikke kunde gaae ind. Snarere maatte da Loven fastsætte en bestemt fort Tid for Ægtefæbets Indgaaelse, efter at Manden var bleven Invald; men man skønner ikke rettere, end at Bestemmelsen i Paragraphen er den principrigtige, ligesom den er bedst stemmende med Statskassens Lære.

§ 18.

Ved at henvise til Motiverne Pag. 48—49 bemærker Udvalget, at den der anstillede Sammenligning mellem $\frac{1}{4}$ af Mandens Pension og $\frac{1}{8}$ af hans Indtægter efter disses ustadige Størrelse selvfølgelig er usikker; men man indstiller den foreslaaede Ansættelse af Pensionen til det ærede Things Bifald, og skulde blot andrage paa at slutte Paragraphen ved at tilføie: „(S. 4)“.

§ 19.

Denne Paragraph vil kunne komme de Enker af de omhandlede Classer tilgode, som tidligere have kunnet faae Pension, naansee at Mændene ikke havde tjent 20 Aar, f. Ex. efter Regul. 31te Aug. 1834 (Pag. 73).

Som Redactionsforandring indstilles, at i sjette Linie foran „Minimum“ indskydes „hvad der er fastsat som“ og at i sidste Linie Ordet „egen“ udgaaer.

§ 20.

1) I Henshold til det ved § 17 Anførte foreslaaes en Omredaction i første og anden Linie, saaledes at „faldne i Krigen eller“ udgaaer, at efter „dræbte“ tilføies „eller dødeligt saarede“ og at efter „Tjenestens Udførelse“ indskydes: „især naar Mændene ere blevne vanføre eller have tilsat Livet i Krigen“.

2) Udcastets Mening er upaatvivlelig, at det i denne Paragraph fastsatte Regulativ ikkun gjælder Underclassernes Enker, i al Fald med den Udvidelse som § 10 anden Passus